

President Henry B. Eyring
První rádce v Prvním předsednictvu

Pokračující zjevení

Lidský úsudek a logické uvažování nestačí na získání odpovědí na otázky, na nichž v životě záleží nejvíce. Potřebujeme zjevení od Boha.

Přál bych si, abychom dnes všichni pociťovali lásku a světlo od Boha. Mnozí z těch, kteří nám dnes naslouchají, pociťují silnou potřebu získat ono požehnání osobního zjevení od milujícího Nebeského Otce.

V případě presidentů misí se může jednat o naléhavou modlitbu o to, aby věděli, jak povzbudit misionáře, který zápasí s problémy. V případě otce či matky žijících v oblasti sužované válkou se bude jednat o naléhavou potřebu zjistit, zda mají rodinu přemístit do bezpečí, nebo zda zůstat tam, kde jsou. Stovky presidentů kůlů a biskupů se dnes modlí o to, aby věděli, jak Pánu pomoci zachránit ztracenou ovečku. V případě proroka se bude jednat o to, aby poznal, co Pán chce, aby řekl Církvi a světu zmítanému neklidem.

Všichni víme, že lidský úsudek a logické uvažování nestačí na získání odpovědí na otázky, na nichž v životě záleží nejvíce. Potřebujeme zjevení od Boha. A nebudeme potřebovat jen jedno zjevení v období nesnází, nýbrž potřebujeme neustále se obnovující proud. Nepotřebujeme jen jeden záblesk světla a útěchy, nýbrž potřebujeme požehnání trvalé komunikace s Bohem.

Samotná existence této Církve je založena na tom, že jeden mladý chlapec věděl, že toto je pravda. Mladý Joseph Smith věděl, že sám o sobě nemůže poznat, do které církve má vstoupit. A tak se zeptal Boha, neboť v knize Jakubově mu bylo řečeno, že se zeptat může. V lesíku se mu zjevili Bůh Otec a Jeho Milovaný Syn. Odpověděli mu na otázku, jejíž řešení přesahovalo Josephovy schopnosti.

Nejenže ho pak Bůh povolal, aby založil pravou církev Ježíše Krista, ale byla znovuzřízena i moc používat Ducha Svatého, aby zjevení od Boha mohlo probíhat nepřetržitě.

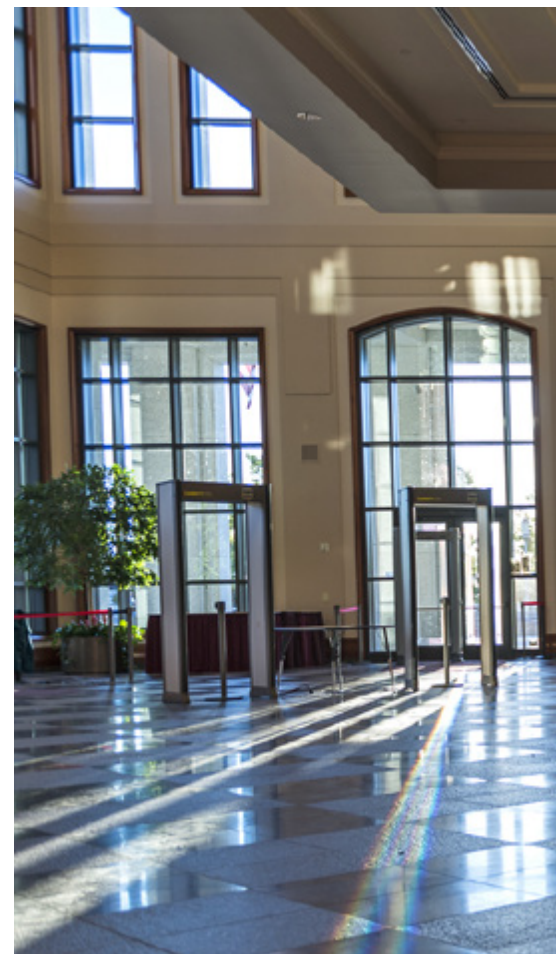
President Boyd K. Packer popsal tento charakteristický znak pravé Církve takto: „Zjevení v Církvi neustává – prorok ho získává pro Církev; president pro svůj kůl, svou misii nebo své kvorum; biskup pro svůj sbor; otec pro svou rodinu; jednotlivec pro sebe.“¹

Onen úžasný proces zjevení začíná, končí i pokračuje tím, že přijímáme osobní zjevení. Uvedme jako příklad velikého Nefiho, Lehiova syna. Jeho otec měl sen. Ostatní členové Nefiovy rodiny považovali Lehiův sen za důkaz duševního pomatení. Sen

obsahoval příkaz od Boha, aby se Lehiovi synové nesmírně riskantně vrátili do Jeruzaléma pro desky, které obsahovaly slovo Boží, aby si je mohli vzít s sebou do zaslíbené země.

Často citujeme Nefiovo odvážné prohlášení, když je otec požádal, aby se vrátili do Jeruzaléma. Jistě tato slova znáte: „Půjdu a učiním věci, které přikázal Pán.“²

V písmech čteme, že když Lehi slyšel Nefiho, jak toto říká, „nesmírně se zaradoval“.³ Radoval se, protože věděl, že Nefi byl požehnan potvrdzujícím zjevením o tom, že sen jeho otce byl opravdovým sdělením od Boha. Nefi neřekl: „Půjdu a učiním to, co mi

řekl otec, abych učinil.“ Řekl: „Půjdu a učiním věci, které přikázal Pán.“

I vy, ze svých zkušeností ve vlastní rodině, víte, proč se Lehi „nesmírně ... zaradoval“. Jeho radost pramenila z poznání, že Nefti obdržel potvrzující zjevení.

Mnozí rodiče stanovují rodinná pravidla, kdy se má dospívající dítě večer vrátit domů. Pomyslete ale na tu radost, když se rodič dozví, jako tomu bylo v případě jednoho rodiče před několika týdny, že dcera, která nedávno opustila domov, si nejen sama stanovila večerku, ale také zachovává sabat, jak ji to doma učili. Rodičovské zjevení se svým trvalým vlivem

projevuje v osobním zjevení, které pokračuje v životě dítěte.

Moje maminka tuto zásadu zjevení nepochybně chápala. Když jsem jako mladý muž přicházel pozdě večer domů, vždy jsem zavíral dveře velmi potichu. Cestou do svého pokoje jsem musel projít kolem ložnice, kde spala maminka. Ať jsem našlapoval jakkoli potichu, pokaždé když jsem míjel její pootevřené dveře, jsem velmi potichu zaslechl své jméno: „Hale. Pojď jsem na chvilku.“

Šel jsem dovnitř a sedl si na okraj postele. V pokoji byla tma. Kdybyste to slyšeli, mysleli byste si, že šlo jen o přátelský rozhovor o životě. Ale to,

co řekla, si dodnes vybavuji s toutéž mocí, kterou pociťuji při čtení přepisu svého patriarchálního požehnání.

Nevím, o co se modlila, když na mě takto po večerech čekávala. Zčásti to asi bylo za mé bezpečí. Ale jsem si jist, že se modlila tak, jako se modlí patriarcha, než někomu udělí požehnání. Modlí se, aby jeho slova pronikla k příjemci požehnání jako slova Boží, nikoli jako slova jeho. Modlitby mé maminky o toto požehnání byly zodpovězeny na mé osobě. Nyní je v duchovním světě a je tam již více než 40 let. Jsem si jist, že je nadmíru ráda, že jsem byl, jak o to prosila, požehnán tím, že jsem v jejích radách rozpoznal

příkazy od Boha. A snažím se vždy konat to, v co doufala, že konat budu.

Téhož zázraku pokračujícího zjevení bývám svědkem u presidentů kůlu a biskupů v Církví. A tak, jak to platí u zjevení daného vedoucím rodiny, hodnota zjevení závisí na tom, zda ti, kteří jsou vedeni, obdrží potvrzující zjevení.

Zázraku zjevení jsem byl svědkem také poté, co se v roce 1976 prothla přehrada Teton v Idahu. Mnozí z vás vědí, co se stalo. Ale příklad pokračujícího zjevení, které přišlo skrze jednoho presidenta kůlu, může být pro nás všechny v budoucnu požehnáním.

Tisíce lidí byly evakuovány poté, co byly jejich domy zničeny. Na místního presidenta kůlu, který byl farmářem, připadl úkol řídit humanitární práce. Jen několik dnů po katastrofě jsem byl zrovna ve třídě na Ricks College. Do školy přišel vedoucí federální agentury pro pomoc při katastrofách. Společně s hlavními asistenty vstoupili do velké místnosti, kam onen president kůlu shromáždil biskupy, a dokonce i několik duchovních z dalších místních církví. Byl jsem tam také, protože na kampusu vysoké školy, kde jsem byl rektorem, jsme se starali o mnoho přeživších a poskytli jsme jim přístřeší.

Když setkání začalo, představitel federální agentury pro pomoc při katastrofách se postavil a začal autoritativně vysvětlovat, co je potřeba udělat. Poté, co uvedl pět nebo šest úkolů, které byly podle jeho slov zcela zásadní, president kůlu poklidně odvětil: „To jsme už udělali.“

Po několika minutách tento muž z federální agentury řekl: „Nejspíš se posadím a budu se chvíli jen dívat.“ A pak se svými náměstký poslouchal, jak biskupové a presidenti kvor starších podávají zprávu o tom, co již udělali. Popisovali, jaké pokyny obdrželi od svých vedoucích a jak se jimi řídili.

Také mluvili o tom, co byli inspirováni udělat, když se řídili těmito pokyny, aby našli rodiny a pomohli jim. Bylo už pozdě večer. Všichni byli natolik unaveni, že kromě lásky k lidem již mnoho emocí neprojevovali.

President kůlu dal biskupům několik posledních pokynů a pak oznámil čas další schůzky za účelem podání zpráv, která se měla konat druhý den brzy ráno.

Druhý den ráno dorazil vedoucí skupiny z federální agentury 20 minut před plánovaným začátkem schůzky za účelem podání zpráv a zadání úkolů. Já jsem stál opodál. Slyšel jsem, jak se potichu zeptal presidenta kůlu: „Presidente, co chcete, abychom já a členové mé skupiny udělali?“

To, co tento muž viděl, vídám i já v dobách krize a zkoušek po celém světě. President Packer měl pravdu. Pokračující zjevení přichází k presidentům kůlů, aby je pozvedalo nad jejich vlastní moudrost a schopnosti. A kromě toho Pán dává těm, které president vede, potvrzující svědectví, že jeho příkazy přicházejí k nedokonalé lidské bytosti od Boha skrze Ducha Svatého.

Jsem požehnan tím, že jsem byl po většinu svého života povolán následovat inspirované vedoucí. Jako velmi

mladý muž jsem byl povolán rádcem presidenta kvora starších. Postupně jsem byl rádcem dvou presidentů okrsku a předsedajícího biskupa Církvě, členem Kvora Dvanácti apoštolů a rádcem dvou presidentů Církvě. Vždy jsem býval svědkem zjevení, které jim bylo dáno a jež bylo poté potvrzeno těm, kteří je následují.

Ono osobní potvrzující zjevení, pro kterém všichni toužíme, nepřichází snadno, ani na základě pouhé žádosti. Pán nám dal toto měřítko schopnosti přijímat taková svědectví od Boha. Je to vodítko pro každého, kdo usiluje o osobní zjevení, což musíme my všichni.

„Nechť nitro tvé je také plné pravé lásky vůči všem lidem a k domácím ve víře a nechť ctnost zdobí myšlenky tvé neustále; potom bude růsti sebedůvěra tvá v přítomnosti Boží; a nauka kněžství bude skrápěti duši tvou jako rosa z nebe.

Duch Svatý bude stálým společníkem tvým.“⁴

V tom nacházím ponaučení určené nám všem. Neberte na lehkou váhu lásku, kterou chováte k proroku Božímu. Kamkoli v Církví jdu, ať již je v té době prorokem kdokoli, členové mě žádají: „Až se vrátíte do církevního ústředí, můžete prosím říci prorokovi, jak moc ho máme rádi?“

Toto je něco mnohem více než uctívání nějakého hrdiny nebo pocit, který někdy máme, když obdivujeme heroické postavy. Je to dar od Boha. Díky němu snadněji obdržíte dar potvrzujícího zjevení, když bude promlouvat ve svém úřadu proroka Páně. Láska, kterou pocítujete, je láska, kterou Pán chová k tomu, kdo je Jeho mluvčím.

To není snadné pocítovat neustále, protože Pán často žádá své proroky, aby dávali rady, které jsou pro lidi obtížně přijatelné. Nepřítel naší duše

se nás bude snažit svádět k tomu, abychom se urazili a abychom pochybovali o tom, že onen prorok je skutečně povolán Bohem.

Byl jsem svědkem toho, jak se Duch Svatý může dotknout obměkčeného srdce, aby ochránil pokorného učedníka Ježíše Krista pomocí potvrzujícího zjevení.

Prorok mě poslal předat jednomu muži v malém vzdáleném městě posvátnou pečeticí moc. Pouze prorok Boží má klíče k tomu, aby rozhodl, kdo obdrží tuto posvátnou moc, kterou Pán udělil Petrovi, služebně nejstaršímu apoštolovi. Tutéž pečeticí moc jsem obdržel i já, ale předávat ji dál mohu pouze na základě pokynu od presidenta Církve.

A tak jsem v jedné místnosti v kapli daleko od Salt Lake vložil ruce na hlavu muži, kterého prorok vybral, aby obdržel pečeticí moc. Jeho ruce nesly známky celoživotního obdělávání půdy, aby si vydělal na skrovné živobytí. Poblíž něho seděla jeho drobná žena. I na ní byly vidět roky těžké dřiny po boku manžela.

Pronesl jsem slova daná prorokem: „Na základě pravomoci a zodpovědnosti delegované,“ a pak jsem uvedl jméno proroka, „který je držitelem všech klíčů kněžství na zemi v této

době, předávám pečeticí moc,“ a uvedl jsem jméno onoho muže a pak jméno chrámu, kde měl jako pečeticí pracovník sloužit.

Po tváři mu stékaly slzy. Všiml jsem si, že i jeho manželka pláče. Počkal jsem, než oba ovládli své dojetí. Ona se postavila a přistoupila ke mně. Podívala se na mě a pak nesměle řekla, že je šťastná, a zároveň smutná. Řekla, že moc ráda chodila do chrámu s manželem, ale že nyní má pocit, že s ním nebude moci chodit kvůli tomu, že ho Bůh vybral k tak vznešené a posvátné zodpovědnosti. Pak vysvětlila, že její pocity nedostatečnosti ohledně toho, aby byla jeho chrámovou společnicí, pramení ze skutečnosti, že neumí číst ani psát.

Ujistil jsem ji, že díky její veliké duchovní moci bude pro jejího manžela ctí, když ho bude v chrámu doprovázet. Do té míry, do jaké jsem byl schopen mluvit jejím jazykem, jsem jí řekl, že Bůh jí již zjevil věci přesahující veškeré pozemské vzdělání.

Darem Ducha poznala, že Bůh skrze svého proroka svěřil manželovi, kterého milovala, nadpozemskou zodpovědnost. Poznala sama pro sebe, že klíče k předávání této pečeticí moci drží muž, kterého nikdy neviděla, ale přesto sama pro sebe věděla, že to je

žijící prorok Boží. Věděla, aniž by jí to řekl nějaký žijící svědek, že tento prorok se ohledně jména jejího manžela modlil. Sama pro sebe věděla, že toto povolání přišlo od Boha.

Také věděla, že obřady, které její manžel bude vykonávat, budou pečtit lidi na věčnost v celestiálním království. V mysli i v srdci získala potvrzení toho, že ono zaslíbení, které dal Pán Petrovi, je v Církvi platné i dnes: „A což bys koli svázal na zemi, budeť svázáno i na nebi.“⁵ Věděla to sama pro sebe, skrze zjevení od Boha.

Vraťme se tam, kde jsme začali. „Zjevení v Církvi neustává – prorok ho získává pro Církev; president pro svůj kůl, svou misii nebo své kvorum; biskup pro svůj sbor; otec pro svou rodinu; jednotlivec pro sebe.“⁶

Svědčím vám o tom, že to je pravda. Nebeský Otec slyší vaše modlitby. Miluje vás. Zná vás jménem. Ježíš je Kristus, Syn Boží a náš Vykupitel. Miluje vás více, než dokážete pochopit.

Bůh na své děti vylévá zjevení skrze Ducha Svatého. Promlouvá ke svému proroku na zemi, kterým je dnes Thomas S. Monson. Svědčím o tom, že on je držitelem všech klíčů kněžství na zemi a používá je.

Zatímco na této konferenci nasloucháte slovům těch, které Bůh povolal, aby mluvili v Jeho zastoupení, modlím se o to, abyste obdrželi potvrzující zjevení, které potřebujete k tomu, abyste našli cestu, jež vás znovu zavede domů, abyste mohli přebývat s Bohem ve zpečetěné rodině na věky. V posvátném jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Boyd K. Packer, „We Believe All That God Has Revealed“, *Ensign*, May 1974, 95.
2. 1. Nefi 3:7.
3. 1. Nefi 3:8.
4. Nauka a smlouvy 121:45–46.
5. Matouš 16:19.
6. Boyd K. Packer, *Ensign*, May 1974, 95.